

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9826/2022
15.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Топловод“ из Обреновца, чији је пуномоћник Горан Божовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Вујовић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11625/18 од 16.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11625/18 од 16.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 11625/18 од 16.03.2022. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу П 442/2017 од 22.03.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом исплати трошкове поступка по ревизији у износу од 27.500,00 динара, у року од 8 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П 442/2017 од 22.03.2018. године, ставом првим изреке, делимично је одржан на снази закључак о извршењу извршитеља Ненада Ботовића И.Ивк. бр. ../14 од 12.01.2015. године, у делу којим је обавезан тужени АА из ..., да тужиоцу ЈКП „Топловод“ из Обреновца на име дуга по основу неплаћеног утрошка топлотне енергије исплати износ од 19.173,00 динара са законском затезном каматом од подношења предлога 25.12.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 5.328,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 11625/18 од 16.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог, па је преиначена пресуда Основног суда у Обреновцу П 442/2017 од 22.03.2018. године у ставу првом изреке, тако што је укинута закључак о извршењу извршитеља Ненада Ботовића И.Ивк. бр. ../14 од 12.01.2015. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга по основу неплаћеног утрошка топлотне енергије исплати износ од 19.173,00 динара са законском затезном каматом од подношења предлога 25.12.2014. године до исплате и тужбени захтев

одбијен, као неоснован. Ставом другим, преиначена је пресуда Основног суда у Обреновцу П 442/2017 од 22.03.2018. године, тако што је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 42.000,00 динара .

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/2011 ... 18/2020, у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је јавно предузеће које пружа комуналне услуге, те је туженом на име пружених комуналних услуга испоставио рачун за период од дела месеца августа 2013. године, закључно са септембром 2014. године у износу од 23.493,00 динара. Утврђено је да је тужилац на основу закљученог уговора о купопродаји овереног пред Другим основним судом у Београду – Судска јединица у Обреновцу Пов. 3. Ов. бр. 2767/12 дана 28.08.2013. године, стан на који се односи потраживање продао, те од 28.03.2013. године више није власник стана, али промену права својине није пријавио тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је основан приговор застарелости за месеце август, септембар и октобар 2013. године, и утврдио да је преостали дуг туженог 19.173,00 динара, јер се ради о потраживању које застарева у року од 1 године сходно одредби члана 378. став 1. тачка 1. Закона о облигационим односима. Првостепени суд сматра да је на основу члана 19. став 2. Одлуке о начину плаћања комуналних услуга Града Београда предвиђено да је тужени дужан да плати потраживање тужиоцу за комуналне услуге, јер није обавестио предузеће за обједињену наплату о дану када ће престати да користи стан или гаражу односно пословну просторију.

По оцени Вишег суда у Београду, као другостепеног, првостепени суд је приликом доношења одлуке погрешно применио материјално право и то одредбу члана 17. став 1. и члана 262. став 1. Закона о облигационим односима. Другостепени суд сматра да тужени није пасивно легитимисан у овој правној ствари, односно не налази се у облигационоправном односу са тужиоцем поводом испоручених комуналних услуга за предметни стан, јер је тај стан продао другом лицу на основу уговора о купопродаји овереног пред Другим основним судом у Београду – Судска јединица у Обреновцу Ов. бр. 2767/12 од 28.08.2013. године, а потраживање тужиоца односи се на период од августа 2013. године закључно са септембром 2014. године. Другостепени

суд сматра да како за непоступање по том члану 19. став 2. Одлуке о начину плаћања комуналних услуга Града Београда није прописана санкција и како тужени није био власник стана у време коришћења услуге, није ни пасивно легитимисан за исплату траженог дуга.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је погрешном применом материјалног права одбио тужбени захтев тужиоца у незастарелом делу.

Чланом 19. став 1. Одлуке о начину плаћања комуналних услуга на територији Града Београда („Службени лист Града Београда“ број 24/2003, 11/2005, 2/2011 и 34/2014) даље: Одлука која се примењује у време настанка дуга за неизмирене обавезе на име комуналне услуге, прописано је да је корисник комуналних услуга који је отпочео са коришћењем комуналних услуга дужан да о дану почетка комуналних услуга по претходној пријави код Јавног предузећа, обавести Предузеће за обједињену наплату и то у року од 8 дана од дана почетка коришћења комуналних услуга, с тим што обавешење садржи податке о кориснику комуналних услуга, објекту који се користи, дану почетка коришћења и комуналним услугама које се користе. Чланом 19. став 2. Одлуке прописано је да је корисник комуналних услуга који намерава да престане да користи одређени стан, кућу или гаражу односно пословну просторију дужан да благовремено писаним путем обавести Предузеће за обједињену наплату о дану када ће престати да користи стан или гаражу односно пословну просторију. Предузеће за обједињену наплату је дужно да у случају из става 2. овог члана изврши обрачун накнаде свих комуналних услуга закључно са даном престанка коришћења стана, гараже, односно просторије.

Из наведених одредаба Одлуке о начину плаћања комуналних услуга за територију Града Београда произлази да је обвезник плаћања комуналне услуге корисник који је евидентиран код тужиоца, а у конкретном случају то је тужени, због чега је он пасивно легитимисан за захтев тужиоца за наплату неизмирених обавеза на име комуналне услуге за спорни период. Чињеница да је и купац наведеног стана био дужан да код тужиоца пријави промену корисника услуге не утиче на право тужиоца да од туженог захтева наплату комуналних услуга, јер се он води у евиденцији тужиоца као корисник услуга, а није поступио у смислу става 2. члана 19. наведене Одлуке и обавестио тужиоца о престанку коришћења наведеног стана. При том тужилац може у свако доба да изврши промену корисника услуге код тужиоца уз приложени доказ о отуђењу предметног стана.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. ЗПП, ставом другим изреке усвојио ревизију тужиоца и преиначио другостепену пресуду тако што је одбио, као неосновану, жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу одлуке о главној ствари и у делу којим је обавезана тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Тужиоцу који је успео у поступку по ревизији сагласно одредбама члана 153., 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, и то накнаде за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, судску таксу на ревизију у износу од 3.800,00 динара, судску таксу на одлуку о ревизији у износу од 5.700,00 динара, што укупно износи 27.500,00 динара према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи Закона о судским таксама.

Из наведених разлога, применом члана 165. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**